

GYŐRI LAPOK.

Társadalmi, közművelődési és ismeretterjesztő közlöny.

Megjelenik hetenként kétszer u. m. szerdán és szombaton.

<p>ELŐFIZETÉSI ÁRAK: helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve: Egész évre . 6 frt — kr. Negyedévre . 1 frt 50 kr. Félévre . . 3 „ — „ Egy hóra . . . „ 60 „ Egyes szám ára 8 kr. Előfizetési pénzek a kiadóhoz belváros, a győri első takarékpénztár épületében, intézendők.</p>	<p>Felolós szerkesztő: Dr. KARIKA ANTAL. Laptulajdonos és kiadó: CZÉH SÁNDOR.</p>	<p>SZERKESZTŐSÉGI IRODA: Ispita-utca, 16. sz. HIRDETÉSEK DÍJA: Egész oldal 16 frt — kr. Nyolczad old. 2 frt — kr. Fél oldal . 8 „ — „ Tizenhatod old. 1 „ — „ Negyed old. 4 „ — „ Hirdetés bélyegdíja 30 „ Többszöri hirdetésnél tetemes árengedmény. A nyílt tér soronként 15 kr-ával számítatik.</p>
---	---	--

A XIX. század uralkodó nyavalyái.

II.

A dolgok nem szülnék egyebet, mint a mi bennök van, így szól egy helyütt a magas szellemű Lamartine. E nézet szerint, az okszerű fejlődés végetlen folyamában, mindig feltalálhatjuk azon egyes láncszemeket, melyekhez a későbbi fejlemények fűződtek.

Az események hullámverésében egy végetlen láncolat mutatkozik, melynek megfigyelése azon meggyőződésre vezet bennünket, a minek épen Lamartine ad kifejezést, hogy a későbbi fejlemények a lezajlott multban találják fel mindenkor létalapjukat s eredetök gyökérszárait.

Hogy a társadalom beteg, hogy világrészünk társadalmi és politikai létviszonyaiban bizonyos ingatagság és határozatlanság észlelhető; hogy a mai kor, a XIX. század politikai és társadalmi alkotásai korán sincsenek arányban azon magasztos aspirációkkal, melyek a nemesebb kebleket oly élénk hevületben tartják, azt kénytelenek vagyunk szomoruan tapasztalni.

Mily magasztos ragyogó eszmék és mily nyomoruságos társadalmi állapotok! Mily fényes tervek, mily messze nyúló aspirációk és mily szegény, mily sovány való! — Mennyi tűz, mennyi nemes lángolás, mily szent hevület és mily csekély vagy semmi eredmény; ime e szavakban jellemezhető hiven és igazán a jelenkor társadalmi életének képe.

Elszomorító jelenségek mindenfelé. Nyomor itt, nyomor ott; egy kiaszott élet, egy összedült világ, melynek napja leáldozott s éjszakáját a legmagasabb eszmék fényes csillagai sem bírják többé derengővé tenni, nem bírják a láthatár széleire egy szebb jövő hajnalát oda festeni

Ott áll a keresztyén civilizáció óriás világpalotája, homlokzatán az emberiséget ujjászülő nagy eszmék Veszttüzei örök kiolthatlan lánggal lobognak, a szellemvilág égboltozata örök fényárban ragyog felette: de bent az épületben a nyomor kísérteties árnyai boronganak, lakosai között az elégedetlenség, lázongás, orgyilok, gyűlölség, szeretetlenség uralkodik. — Egyik rész ostoba fényezés hullámain ringatózik s a bőség asztala mellett dözsöl, telhetetlenkedik, a másik rész éhezik, nyomorog és rongyoskodik. Egy része a lakosoknak vig zajt üt bent a szobákban, mulat, zajong, lakmározik; a másik rész az udvarban didereg s nyeli a száraz kortyokat.

Hogyan? — Hisz annyi fényes nagy eszme, annyi ész, erő és oly szent akarat mellett, a népek társadalmának már egészen le kellett volna a régi ault köntöst vetközniök, az eszmék hatalma előtt régen meg kellett volna hódolnoki és akként átalakulnoki, oly idomzatot és szervezetet nyerniök, mely egészen száműzné a társadalmi életből a régi kor maradványait: egyrészt a tudatlanságot, pauperismust, köznyomort és bárdolatlanságot, más részről pedig a felületességet, az okatlan fényűzést, jellemszegénységet, képmutatást és hazugságot. Ezek azok a sötét foltok, melyek pusztító ragályként rágódnak társadalmi életünk orga-

nismusában; ezek azok a bajok és nyavalyák általánosságban, melyek a XIX. század uralkodó nyavalyáit képezik; melyek társadalmi alkotásainkat már csirájokban elhervasztják; a szabadság, egyenlőség, testvériség eszméit társadalmainkban meghonosulni, intézményeinket ezek szellemében átalakulni s gyökeret verni nem engedik.

Politikai alkotásainkon is meglátszik, hogy ha teszünk, lendítünk is valamit, csak félmunkát vagyunk képesek végrehajtani; alkotásaink, létesítményeink csak ephemer becsesel bírnak, még pedig egyedül azon oknál fogva, mert társadalmi organikus életfejlődésünk a helyes irányt elvesztette; majmoljunk a műveltebb külföldet; átveszünk tőlök intézményeket, melyek a mi közvéleményünk s nemzeti őszokásaink és erkölceink talajában vagy soha, vagy igen sok idő múlva fognak csak meghonosodhatni. E miatt igen sokszor közgazdaságunk, iparunk és kereskedelmünk ügye a legnagyobb rázkódásoknak van kitéve s nemzeti vagyonsodásunk erei lesznek ketté vágva.

De különösen társadalmi tekintetben tért le a mai kor a normális fejlődésnek utjáról; és ez már így van nem csak hazánkban, de Európa országaiban mindenfelé; így van Franciaországban, így Angliában, Németországban, így Olaszországban, így Spanyolhonban mindenfelé.

Elszomorító látomány, valóságos körjelenség, ez mindenütt. — A kultura, a civilizáció tornyain magasan lengnek mindenütt a haladás lobogói; a tudományok, művészetek oltárain égig lobognak az áldozattüzek; lent a társadalmi élet völgyein a tunya tespedés posványában fetrengnek a népek; és sem fönt, sem alant senki sem akarja meghallani a korszellem kiáltó szózatát, mely haladásra, testvériségre int, s a szabadság, jogegyenlőség elveinek proklamálása által ernyedetlen kitarással egyengeti egy szebb jövő utját.

A kiáltó szó egyre zeng, de siket fülekre talál kunyhókban és palotákban egyiránt. A haladás szekere minduntalan kátyuba botlik; az elégedetlenség, a forrongás szelleme a társadalmi élet minden rétegében egyre dul; az optimisták még gyógyíthatónak tartják a bajt, de alig hallgatja meg valaki őket; a pessimisták egy szociális forradalom irtóztató rémképét látják a háttérben, melynek parázsa már itt ott ugyancsak hatalmas lángokban kezd fellobogni. — Panasz az ajkakon, panasz a keblekben. Nyomor itt, nyomor ott, társadalmi pusztulás mindenfelé.

Mi ennek oka? — A közszellem hiánya, a XIX. század egyik uralkodó nyavalyája. — Egy óriási társadalmi betegség, társadalmi életünk organismusának oly benső nyavalyája ez, melynek méteyes dulakodása és hideg szele még csirájában elfojt minden életfejlődést; minden virulást és tenyészetet. — Nincs ott semmi, hol közszellem nincs; a keresztyén civilizáció elveivel és eszméivel egyező alkotásokat csak a közszellem képes előhozni még pedig fokozatos egymásutánban; e nélkül ephemer jellegzetet ölt minden társadalmi életmoz-

galom s az alkotó idők és eszmék szárnyai nyomtalanul subannak át a népek felett.

A közszellemről legközelebb.

Pereszlényi János.

Felhívás

a győri iparosokhoz a székesfehérvári orsz. iparkiállítás tárgyában.

Nem kételkedtünk azon, hogy iparosaink kellőleg felfogták a Székesfehérvárott folyó évben tartandó országos ipar- és terménykiállításnak ugy a hazai, mint a helyi iparra kiható jelentőségét.

Az ezen tárgyban megtartott iparos gyűlés lelkesedéssel karolta fel ezen ügyet.

A kiállítási előkészületek vezetésére kiküldött bizottság tagjai, úgy az ipartársulatok elnökei minden lehető elkövettek arra, hogy egyes iparosokat a kiállításbani részvételre buzdítsanak.

Számos iparos nyilatkozatát hallottuk, sőt ígértét birtuk, hogy legjobb igyekezetükkel oda állandnak a kiállító sorába.

Bizton remélhattuk ennél fogva, hogy Győr diszesen fog képviseltetni ezen kiállításon.

És most, midőn azt látjuk, hogy más városok iparosai tömegesen jelentik be magukat már is az orsz. kiállítás végrehajtó bizottságánál; midőn ezen végrehajtó bizottság elnökségétől sürgető felhívást kaptunk, hogy minél előbb küldjük be a kiállításra vonatkozó jelentéseket, most még arról sem tudjuk magunkat tájékoztatni, hogy hány iparosban fogamzott meg az eleinte dicséretesen nyilvánult jó szándék; hányban vált tetté az akarat, szóval: körülbelül hányan szándékoznak s készülnek a kiállításban részt venni?

Felhívjuk ennél fogva azon tisztelt iparosokat, akik eltökélve vannak a székesfehérvári orsz. iparkiállításban részt venni, miszerint elkezdett műveiket minél előbb befejezni siessenek, a kezükhöz jutott bejelentési ivatek pedig kellőleg kitöltve, a kiállítási díjak fele részletével együtt t. Braun József ált. ipartársulati titkár urhoz minél előbb beküldeni sziveskedjenek.

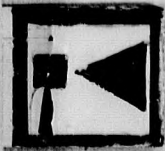
Azon tisztelt iparosokat pedig, kikben a jó szándék még meg nem érett, kik még ingadoznak, vajjon részt vegyenek-e vagy sem a mondott kiállításban; ezennel hazafiúilag felkérjük, hogy még nem késő, de mégis minél előbb tökéljék el magukat ezen üdvös ügy előmozdításbani részvételre.

Két nagy fontosságu czél elérése kell hogy legyen ezen ügyben iparosaink szeme előtt! — Először: Meg kell ezen iparkiállításban mutatnia az egész ország iparának, miszerint nem áll hátrább a külföldi iparnál; másodsor: Meg kell mutatniok a győri iparosoknak, hogy nem állnak hátrább hazánk egyéb városainak iparosainál.

Ily ügyben nem illik kérdezetni, hogy „mi hasznunk lesz belőle?” — ily ügyért nem szabad anyagi jutalomra várni, hanem inkább áldozatot kell érte hozni, mert az a haza szent ügye!

Szabadjon tehát remélnünk, hogy derék győri iparosaink sem hazafiság, sem iparképesség tekintetében nem maradnak el hazánk többi iparosaitól!

Egyszersmind felkérjük a helybeli ipar-társulatok tisztelt elnökeit, hogy társulatuk körében a kiállítás érdekében továbbra is buzdítólag közrehatni, egyszersmind a társulat tagjai közül a kiállításban

részt venni szándékozik számát a helybeli kiállítási bizottság alulírt jegyzőjével tudatni sziveskedjenek.
Győr, 1879. január 21-én.

A győri kiállítási bizottság nevében:
Dr. Karika Antal,
elnök.
Braun József,
jegyző.

A hasznos ismeretek köréből.

A villamos világításról.
(Vége.)

Igy tehát végre sikerült oly állandó villamos világítást létre hozni, mely vetélkedik a nap fényével, de épen ez a pazar fény hozta a tudósokat megint zavarba, hogy most meg mit csináljanak ennyi tömörkedéssel? Ennyi fény egy helyen, bár mily tágas legyen is, türhetlen s így nem alkalmazható. Szét kellene tehát osztani, de hogyan? Most újra ezt a kérdést kellett megoldani, ez azonban már nem kívánt sok időt, jelenleg részint kisebb villam gépek szerkesztése, részint pedig az egyes gépek által előállított villamosság különböző irányba és helyre szétvezetése által sikerült a villamfényt úgy utcai, mint szobavilágításra alkalmazhatóvá tenni.

Ebből áll röviden a villamos világítás felfedezésének történelme, mit azért is érdemesnek tartottunk előadni, hogy ennek példájával is kitüntessük, miszerint mily sok fáradságba kerül, s mily sok nehézséget kell addig leküzdeni, míg egy találmányt tökélyesbíteni lehet; továbbá hogy gyakran mily távol, mily tekervényes utakon s rendkívüli módokban keressük a tökélyesítés eszközeit, holott azok oly egyszerűek oly előtűnk fekszenek, hogy mint Columbus tojását vagy itt Jablochkoff eszméjét, gyermek is feltalálhatta volna.

Tagadhatlan, hogy ezen felfedezésnek, ha egyébre nem lenne is alkalmazható mint világításra, nagy hasznát fogjuk venni a közéletben. Arra nézve azonban, hogy általánosan használhatóvá váljék, még tökélyesbülnie kell, különösen a villamosság nagyobb mértékbeni szétoszthatóvá tétele tekintetében, mivel a leggyengébb láng amit ily módon előállítani lehet, még mindig legalább 20 lámpa fényével bír, a mi kisebb lakhelyiségekben túlságos sok s egyszersmind költséges; nagyobb helyiségek u. m. gyűlés-, táncz-termek, színházak, templomok stb. és utcák kivilágítása tekintetében azonban már is felülmulja a villamos világítás a gázvilágítást és pedig a következő elönyeinnél fogva.

1. Nem ártalmas, nem fertőzi a levegőt ártalmas kigőzölésével, nem okoz veszélyes robbanásokat mint a gáz.

2. Nem hevíti fel, nem teszi oly kiálthatatlan meleggé a helyiségek levegőjét, mint a gáz láng, noha a villamos láng maga legmelegebb minden lángok között. Ezen ellentétes tulajdonsága éppen fényességétől származik, mivel minél tisztább s fényesebb a láng: annál kevesebb meleget — s annál több fényt: — ellenben minél sötétebb: annál több meleget — s annál kevesebb fényt sugároz ki. Innen van hogy villamos lángtól néhány centiméternyi távolban a tapló meg nem gyulad, míg a gázlángtól ugyan oly távolságban a fa is lángra lobban. Ennélfogva a villamos világítás szabadban, például: szérus kertekben is nagyobb biztonsággal alkalmazható, mint bármi más világítás.

3. Könnyebben, kevesebb költséggel s nagyobb távra el lehet vezetni mint a gázt, minélfogva egy központból több várost vagy helységet el lehet villam világítással látni.

4. Kezelése nem igényel sok személyzetet, nem szükséges hozzá annyi lámpagyújtogató; egy rugó vagy billentyű megnyomása által egyszerre fel lehet gyújtani vagy oltani minden villam lángot.

5. Kevés anyagot fogyaszt el, nem kell hozzá például olaj, gáz, kőszén stb. A láng előidézésére szükséges szénhasábok vagy Jablochkoff gyertyák aránylag nem drágák s idővel valószínűleg, mind olcsóbbak lesznek.

6. Berendezése s felállítása nem kíván nagy költséget vagy tökélybefektetést, az elektro-motorok, nagyságokhoz képest több kevesebb ezer forintba kerülnek ugyan, de felállításuk, még ha gőzerőre alkalmaztatnak is, nem szükséges külön költséges építkezést,

mivel már létező épületben is czélszerűleg elhelyezhetők: ezentúl csak annyi kiadást vesznek igénybe, amennyibe a forgatásuk vagy hajtásukra kellő gőz, ló, vagy embererő kerül.

7. Mindezeknél fogva a villamos világítás olcsóbb mint a gáz világítás, és pedig annál olcsóbb, minél nagyobb elektro-motorok alkalmaztatnak előállítására. Hogy mennyibe kerülhet mégis a villamos világítás mostani tökélye mellett is, megítélhető abból, hogy a „Lontin“ czímet viselő párizsi társulat, oly feltétel alatt, hogy a készülékek, drótok, lámpák stb. tulajdonában maradnak, óránként 50 centimesért (20 kr.) ajánlkozik 100 gázlángot érő villamfényt szolgáltatni. Olyan egyének, akik az elektrikus világítást már alkalmazzák, azt állítják, hogy az 30%-al kevesebbe kerül, mint a gázvilágítás.

Ezekből eléggé kitűnnek a villamos világítás felfedezésének hasznai. Jóllehet még nem kis időbe kerül míg ezen világítás módja nálunk is alkalmazható lesz, mindazáltal mivel ezen új világítási módban az eddigi gázvilágítás hatalmas versenytársra talált: annyit mégis már legközelebb remélhetünk, hogy ezen versengzés folytán, az eddig monopoliumot űző gázársulatok követeléseiket alább szállítandják, és így legalább olcsóbb gázvilágításhoz juthatunk.

(A Term. tud. Közl. után.)

Ismét a limitációról.

Ritka eset, hogy valaki akit bírálata alá vesznek, élvezettel hallgassa vagy olvassa a róla mondott vagy írt bírálatot. Ez az eset történt meg rajtam, midőn a „Gy. L.“ 4-ik és 5-ik számaiban H. S. urnak ugyan e lap 1-ső számában megjelent „élelmi szereink növekvő drágulása ügyében“ czimű gyarló cikkemre vonatkozó bírálatát olvastam. — Hiába! a helyes érvek előtt az önféjűségnek is meg kell hajolnia, én pedig ebben a tárgyban nem mondhatom magamról, hogy önféjűleg vélekedem; mindazon nézeteket, melyeket H. ur a szabad üzlet védelmére felhoz, elméletileg én is helyeseknek tartom; a szabadiparnak, mint szabadversenynek én is pártolója vagyok, — csak hogy nem itélem el a limitatív czélszerűségét feltétlenül amennyiben t. i. azt hiszem, hogy léteznek, és pedig nem csak képzetben, hanem valóságban is oly esetek, melyekben a limitatív jobban megfelelt a czélnek, vagy a közönség érdekeinek, mint a mostani üzletszabadság, úgy amint nálunk gyakorlatban van.

Ily eset pedig létez nálunk nem egy, hanem több is, melyeket itt mind fel lehetne sorolni, de mivel H. ur is feleletében a húsüzletet emelte ki leginkább, s mivel szerintem is ez a legelevenebb példa amit az itt szőnyegen levő kérdésben fel lehet hozni: tehát maradjunk ennél a példánál.

Mint minden üzletnél, úgy itt is természet szerint kettőn kellene, hogy álljon a vásár, t. i.: a termelő és fogyasztó, e két fél érdekeinek kölcsönös kiegyenlítése szabhatja meg a gyakorlatilag legheylesb árt. De a húsüzletnél e tekintetben mégis léteznek kivételek. Először is a húsüzlet nem a termelő és fogyasztó közt közvetlen történik, hanem azt nálunk még eddig üzletemberek közvetítik, akik ezen üzletből szintén hasznot akarnak húzni, és pedig mindkét fél hátrányára; de erről később szolandok, itt csak azt akarom kiemelni, másodszor: hogy az üzlet menete az, hogy a termelő a lehető legtöbb árt igyekszik kérni; a fogyasztó pedig a lehető legkevesebbet igérni, míg végre megtalálják a méltányos középárt. Az ily méltányos középárt megállapíthatására nézve azonban okvetlen szükséges, hogy egyik érdekelt fél se legyen kényszerhelyzetben. Így a legtöbb árucikkknél a termelő követelhet bármi magas árt; a fogyasztónak szabadságában áll azt mondani rá, hogy nem kell, ellehetek nála nélkül! — de a húsüzletre nézve ez a szabad feltétel nem áll; a hus az életfenntartásra nélkülözhetetlen cikk, a fogyasztónak nem áll hatalmában azt nélkülözni, — kénytelen tehát megadni érte azt az árt, amit követelnek tőle. Itt tehát szükséges, hogy az állam a fogyasztók érdekeit védelmezze, s a termelők túlköveteléseinek határt szabjon.

Igaz, hogy nagyon nehéz e tekintetben a méltányos határvonalat kijelölni, de meg lehet közelíteni a hus árának egyéb élelmi cikkek, nevezetesen

a kenyér, ezen főtápszernek árával összehasonlítás útján. Ezt az utat követték a hajdani limitatív idejében is midőn többnyire a gabonaárak vétettek szinormértékül a husárak hatósági megszábanánál, sőt volt idő, midőn az iparcikkek, például egy pár eszima ára is, a folyó gabona árakhoz volt szabva, nem annyira hatóságilag, mint inkább ususból. Eleinket, a limitatív idejében, ezen utra azonban csak ugyszólva az őszön vezette, nekik nem volt még módjukban a gabonafélék és hús tápértéke közötti különbséget ismerni és ennélfogva az árkülönbség közti arányt sem állapíthatták meg méltányosan: mi ellenben tudjuk, hogy a húsban összesen 25% tulajdonképeni tápanyag foglaltatik, u. m.; albumin félék: 20% és zsír 5%; a kenyér vagy rozsliszten pedig összesen: 10,5% tápanyag u. m. protein 9% és növényi zsír 1,5%*) létezik. Ennélfogva a hús tápértéke igen csekély híjján úgy áll a kenyérliszt tápértékéhez, mint 2 1/2 : 1. — Mi tehát jelenleg ismerjük, hogy mennyivel van a húsnak több értéke a kenyérnél és így az árkiszabásnál biztosabb mértéket használhatnánk mint elődeink. Ha t. i. elvontan akarnánk okoskodni, azt mondhatnók: hogy valamely tápszer annyit ér vagy abban az arányban ér valamit a fogyasztónak, amennyi táplálékot képes nyújtani; a hús is tehát mint tápszer annyival ér többet a kenyérlisztnél, amennyivel több benne a tápanyag, és így mivel ebben csak két és fél-szer annyi tápanyag van, mint abban: annálfogva tápértéke s ára sem lehet ennél az aránynál nagyobb, mert a fogyasztónak nem ad több használható tápanyagot, azért rá nézve tényleg nem is ér többet. Ezen számítás szerint tehát, mikor a kenyérliszt ára például különként 10 kr., akkor a hús ára valódi tápértéke tekintetéből 25 kr. kellene legyen. A győri piacon azonban a közönséges vagy középkereseti kenyérliszt ára különként most éppen 10 kr.; a hús ára ellenben szintén különként 60 kr. s így nem 2 1/2-szer, hanem hatszor nagyobb mint amaz, mihez képest ugyanannyi mennyiségű tápanyagot több mint dupla áron fizetünk hús alakban, mint amennyit kenyér alakban adunk érte.

De mivel úgy a gabona mint a húsárak megállapodására több oly körülmény foly be, melyeket szabályozni, uralni nem lehet: annálfogva az itt mondottak irányadoul nem vehetők s magam is csak elvont példaként emlí tettem; meg kellett mégis említenem azért először: hogy a különböző, de a fogyasztóra nézve majdnem egyenlő hasznu tápanyagok ára közti ily nagy aránytalanság mégis abnormitás jele, mely a fogyasztó közönség, de méginkább a gabona termelők érdekeit csak károsan érintheti; másodszor: mert ezen aránytalanság rávezet egyszersmind azon okra is melytől származik. — Annak oka ugyanis, hogy a gabona ára oly renkvüli fokra fel nem csigázható, mint a hús ára, noha az erre való hajlam a gabona termelőkben sem hiányoznak; — kétségkívül abban rejlik, hogy egyrészlől a gabonaüzlet közvetlenebbül a természet és fogyasztó közt történik; másrészlől s leginkább pedig azért, mert ebben a nemben több az eladó s így nagyobb a concurrentia; míg a húsüzletnél ezek egyike sincs érvényben, s így az áremelés jobban az üzletet közvetítők önkényének van alávetve.

Ezzel tehát oda értünk, hogy a limitatívának egy talán czélszerűbb pótszerét vagy helyettesítőt ismerjük fel; t. i. a concurrentiát, a szabad versenyt.

Lássuk tehát, hogy e módon mit lehet elérni?
(Folyt. köv.)

Szinügyünk érdekében.

○ Hogy a magyar nemzeti szinügy pártolására a mult év elején egylet alakult városunk keblében, azt tudjuk. Tehetségéhez képest, azt mondhatjuk, mindenki beállott annak tagjai sorába, s az alakuló gyűlésen szavazott majdnem valamennyi tag azon lapocskák segélyével, melyeket a nálunk kirihathatlan klikkrendszer megteremtett, s igen csekély kivétellel azok lettek a választmány tagjai, kiket a hir előre szájra vett. S nekünk a választás ellen még ekkor sem volt semmi kifogásunk, várva, hogy talán a közkatonából is lesz generális. Azaz hittük, hogy oly tagokat nyert meg kérdéses egylet saját választ-

*) I. Zeitschrift für Biologie XII. kötet 497. lap.

mánya kebele számára, kik meg fognak tudni felelni a rájuk nehezede terhes feladatnak, ha mindjárt nem is teljes megelégedésükre az áldozatot hozott tagoknak, de majd csak beletanulnak a dolgok mikéntjének vitelére idővel.

No panasznunk nincs is ellenök egyéb, mint:

Először az, hogy az alapszabályok 22. §-ának e) pontját teljesítve egyellen egyszer sem láttuk. Már pedig idézett §. e) pontja a választmány kötelességévé teszi, hogy „A havi pénztári zárlat eredményét a helyi lapok útján az egyleti tagok tudomására juttassa.“ Ime negyedik hónapja már annak, hogy a szinpártoló egyesület választmánya e kötelességét nem teljesíti. Kérjük azért, hogy mondja meg mi ennek az oka?

Másodszor. Arról, hogy a szerződötetett működő tagok minden héten egy, sőt néha kétszer is a maguk jutalmazására szerepeljenek, holott mindannyian oly tisztességesen díjaztatnak, s oly kifogástalanul és rendesen, mint — büszkék lehetünk rá! — sehoh hazánkban a vidéki színpadokon — sem az alapszabályokból, sem az alakuló gyűlésen fölolvastott szerződési kivonatokból semmi tudomásunk nincs. Már pedig ez egy oly kérdés, melyet csak egy könnyűszerrel elintézni a választmánynak már csak azért sem volt tanácsos a maga szakálára, mert a választmány csak épen oly jól tudja mint bármely egyleti tag, hogy egy egyesületnek, mely a kezdet nehézségeivel küzd, épen nem szabad oly kiadások teljesítését engedélyezni, melyek az egyesület vagyoni állása megingatására s a működő tagoknak talán követelő álláspontja helyezkedésére örökös praecedent alkothatnak. Elvégre is azt hisszük, hogy egy oly fizetéssel szerződötetett működő tag, kinek rendes díjazása nagyon is elég, csak azon esetre ajándékozható meg jutalomjuttatással, ha azt a közgyűlés elfogadta. Igaz ugyan, hogy a választmány tehet mindent, amit jónak vél, de hogy csak ugyan jó-e az az egyesület további fennállásának veszélyeztetése nélkül, különösen a kezdet idején, azt én bátor vagyok kétségbe vonni, s hiszem is, hogy a legközelebbi közgyűlésen e tekintetben felemelkedő hang épen nem fog ellen-szenvre találni azok részéről, kik az egyesület fennállását igazán óhajtják.

Közügyek.

A közoktatási ministerium az izr. népiskolák szün- és szorgalmi idejének megállapítása ügyében rendeletet bocsátott ki, melynek értelmében a nevezett intézetekben is hetenkint 25 óránál tovább tanítani nem szabad. A rendelet a tanfelügyelőségeknek kemény utasítások mellett megküldött. Mit tett megének kir. tanfelügyelője a ministeri rendelet fogantatására érdekében? Felhívá az érdekelt községeket, szívekre kötve a törvényen alapuló intézkedés respectálását és — a többitől hallgat a krónika. Hogy mi lett eredménye a felszólalásnak mely a „Győri Közlöny“ 2. hátsóját betöltte, azt nem kérdsenki. Annyi azonban bizonyos, hogy a győrszigeti autonóm orthodox izr. népiskolában minden a régi kerékvágásban foly. Csak egy tanitanak ott most, mint tanítottak évek előtt, reggeltől estig, vasárnaptól szombatig: és a tanfelügyelő hallgat! Erélyesebb intézkedéseket kérünk!

Több szülő nevében:

B. I.

Egyleti élet.

A betegségesetekbeni ápoló és segélyző izr. egyesület f. hó 19-én tartá rendes évi közgyűlését, melyet elnök távollétében alelnök Fleischmann Károly nyit meg. Ezután a pénztári kimutatás terjesztetett elő, melyből kiderült, miszerint az 1879. év január 1-én az egyleti vagyon állapota 5096 frt. 34 kr. Hozzá adva a hitel- és zálog-intézetben lévő 604 frt 30 krt, összesen 5700 frt 64 kr. Jelen kimutatást a számvizsgáló bizottság az egyleti pénztár könyvével összehasonlítván, azt tökéletesen rendben találta, ennél fogva Förszner Miksa pénztárnok a további felelőség terhe alól felmentetik. Az alapszabályok értelmében most elnök az egész tisztikar lemondását terjeszti elő; de a leköszönttek közfelkiáltás útján újra megválasztattak, u. m.: Weidman Adolf elnöknek, Fleischman Károly alelnöknek, Sonnenfeld Dávid ellenőrnek, Förszner Miksa pénztárnoknak és Bien-

feld Lajos jegyzőnek. Megválasztattak továbbá a választmányi tagok előbb közfelkiáltás, azután 10 tag kívánatára titkos szavazat útján.

Külföldi hírek.

Az angol hadseregnek az afghan területeni előmeneteléről változó hírek érkeznek. Így legújabbban a legtöbb külföldi lap valószínűnek mondja, hogy mindamellett, miszerint az angolok mind több tért foglalnak, tulajdonképp még semmit sem nyertek s az Afghanoikkal még ezután gyűlik meg bajuk. Hogy egyébiránt ott is bosnyákuik folynak a dolgok, kitűnik abból a tudósításból is, hogy Robert tábornok három előkelő Afghant felakasztatott, mivel több védtelen angol katonát kegyetlenül legyilkoltak. Tehát az Afghanoik ott is kegyetlenül gyilkolnak, a tábornokok pedig akasztatnak.

Bosnyák dolgokról levén szó, ezzel kapcsolatban megemlítjük, hogy Bécsben a hadügyministerium körében ismételt tanácskozások tartattak Novi-Bazar megszállása tárgyában, miközben, mint némely lap állítja, — mások meg tagadják — a megszállásnak egész Szalonikig, vagyis a földközi tengerig leendő kiterjesztése is szóba hozott. Ebből több lap, azon feltevésnél fogva, hogy a megszállás ily mérvű kiterjesztését Törökország nem nézné el békével, azt jövendőli, miszerint tavaszra ismét kitör a háború. Vannak lapok, melyek ezen hirre helybenhagyólag azt jegyzik meg, hogy így már lenne értelme, illetőleg értéke a háborúnak.

A francia kormány több mint kétezer, Caledoniába deportált communistának megkegyelmezett.

Színház.

A „Győri Lapok“ színbírája, nagyon hasonló az osztrák miniszter-elnökhöz, nem ugyan arcvonásokra, hanem arra nézve, hogy oly nehezen, s oly lassan megy mindkettőnek a kinevezése. Pedig hát a mi színházunknál sem „deficit“, — sem „Bosznia“ nem fenyegetik a tárczát, mégis oly nehezen akad vállalkozó! Igaz, hogy ezen méltóság sem jár minden veszedelem nélkül, mert a színpadról színésznőink szép szemei fenyegetik az embert, majd csábitással majd megveréssel, s a szemverés, tessék elhinni, sokszor rosszabb a korbácnál. Itt hát az egyensúlyt fentartani, valóban kritikus dolog! s így a kritikust illeti. Daczára ennek, t. Szerkesztő ur szives felhívásának engedve elvállalom e sok nehézséggel járó fényes hivatalt, s megtartom addig, míg a házban többségre számíthatok! Ministeriumomat következőleg fogom megalakítani: az elnökséget természetesen magamnak fogom fentartani, — belügyministeremnek kinevezem az — erélyt, ki a színpad titkai felett örökönd. s ott semmi nemü intrikát vagy a színpadi állam fel-forgatására czélzó forradalmat megengedni nem fog. Kultuszministeremnek kinevezem az erkölcsi csúsítást, hogy színpadunkon semmiféle szemérem-sértőt, trágárságot meg ne fordulhasson. Pénzügyministeremnek meghagyom a mostanit, ki a pénzügyministernek unikuma annyiból, hogy még eddig mindig deficit nélkül működött! Kereskedelmi ministerem nem lesz: mert a színpadon üzérkedni semmivel sem fogunk. Közlekedési ministerem lesz a — jó számítás, ki a netalán importálandó idegen művészek s művésznők, — valamint belföldi vendégeink utleveleit fogja vizsgálni, s láttatni, — felügyelend egy-uttal arra is, hogy a színház igen tisztelt bérlőit egymás után 4 bérszűnettel ne terheljük, ők rendes adójukat különben is mindig előre fizetvén. Külügyministeremnek végre kinevezem a hazafiuságot. Ennek feladata leendő, a külföldről, különösen Párisból özönlő sok csenevész műveltségi ismeretesen megrostálni, azoknak csak a javát látni-el indigenatussal, s azon lenni, hogy úgy elvétve, néha — egy kis honi is átsusz-hasson színpadunkon! — Ezen most elősorolt, s utólagos jóváhagyás reményében felsőbb helyre is benyújtandó ministeriummal, uralkodásomat megkezdvén, az uralkodó potentátók általánosan bevett szokását követve, uralkodásom kezdetén új nevet veszek fel, s leendek ezentűl 1-ső Kakasfy? Hogy mért nem Kappan? hát azért, mert nem

akarom hogy nyársra huzzanak! — és mért nem Csirke? mert nem akarom hogy kirántsanak! De a kakasról azt mondja a példa-szó, hogy „minden kakas, ur a maga szemét-dombján!“ Nekem ugyan szemét-dombom nincs; de van kakasülöm, s én a kakasülőt, kivált a győri színházban, nagyon szeretem. Ez, kivált ha a maga estéin, s a maga darabjain, úgy igazán megtelik: a háznak valóban legszebb gallérija; innét nevezik talán gallériának? — Olyan az, mint a Molinári-baka, hogy tudnillik, nincs párja a világon! Egy kicsit neszes olykor az igaz; no de a ki ott ül, azért ült oda, hogy mulasson a maga módja szerint; hadd mulassa hát magát az isten adta, hiszen megfizette az árát! — A színházi közönségre általában, sem fent, sem alant, sem középett az idén panasz nem lehet; s hogy a színpadon is, minél kevesebb forduljon elő: ezt derék szintársulatunktól, úgy hiszem joggal várhatjuk! — És most, szent Apolló nevében, a munkára!

Vasárnap, jan. 19-én adatott: „Lumpaci Vagabundus, vagy a 3 jómadár.“ Német bohózat. Az ily hajdan kedvelt vén darabbal, úgy vagyunk, mint egy szép hölgygyel, kinek magunk is udvaroltunk ez előtt 30—40 évvel! Azóta sem láttuk, s azt gondoljuk, most is olyan bájos, — s ime! elibénk biczeg egy — vén dada! — Hja! mikor hajdan a csesz-kót, Bartha, — vagy németül Scholcz játszotta, meg lehetett azt nézni. De azóta, az e fajta színészekből már kifogytunk, — a színpadnak más darabjai, — a közönségnek más igényei vannak, s nem kívánhatjuk hogy Follinus — és Mikei urak ma, oly sajátságos német jellegű szerepekben, mint Czérna szabó, s Lábsziz csizmadia brillirozhasanak. Szerintünk Follinus ur nem is helyesen tótosította el a német Schneidert; a tót, lomha, — olyan ugri-bugri szabó, mint czérna, csak német lehet. Mikei ur pedig a tájszóval nem volt tisztában. Neki, mint rimaszombaty legénynek palóczosan kellett volna a szavakat ejteni; de ez, hogy: iédes, kiédves, inkább Vas és Sopron megyékre emlékeztet, mint a palóc, fee-födre! Egyébiránt kár is az élele nem is eredeti ócska darabokat elévenni, — Lumpaci Vagabundus olyan darab, melyet sem az asztalos enyve, sem a szabó czérnája, sem a csesz-kó lábszija, össze nem tarthat többé.

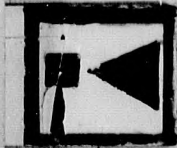
Kakasfy.

Napi hírek.

A győri gyorsíró kör január 20-ikán tartott választmányi ülése kissé élénkebb volt az eddigiekénél, mert a régi tagok mellett új egyének is foglaltak helyet. Dr. Szombathy Ignác alelnök jelenté, hogy a tanfolyamban résztvevő urak és hölgyek közül legtöbben a rendes tagok sorába fölvétni kívánnak, és így 7 hölgyet és 18 urat fövétnelre ajánl. A 25 új tag fölvétele és némely folyó ügyek elintézése után az alelnök ajánlja, hogy a tisztújító közgyűlés f. é. február 9-ikén, mint Gabelsberger születésnapjának 90-ik évfordulóján, gyorsírási világhírű rendszere irodalmának félszázados emlékeül tartassék meg. Az indítvány elfogadtatván, az is megbeszélte, hogy a leendő választmány tagjainak száma a rendes tagok számának egy harmadát képezze, melyben a hölgyek is aránylagosan képviselve legyenek.

A „Győri Közlöny“ f. évi 6-ik számában „a közönség köréből“ czim alatt a győri jogász-bál rendező bizottságának néhány tagja által aláírt épen nem udvarias közlemény jelent meg, melyben az aláírók lapunk újdonság íróját „a szép nem irányában“ udvariatlanság vádjával terhelik, azért, mert ez a f. hó 11-iki jogászbálra vonatkozó s lapunk 5-ik számában közölt tudósításában egypár fényűző, vagy óh!... fényes öltözéket „példány“ jelzővel meg-részelt illetni.

Erre a közleményre ismét csak azt jegyezzük meg, hogy az részben örvendetes, részben pedig nem örvendetes érzelmeket keltett bennünk. Örvendetest annyiban, hogy abból, miszerint ez az ártatlan „példány“ kifejezés is oly érzékenyen sérti jogász ifjaink füleit: méltán következtetjük, hogy maguk közt is, úgy magán társaságban mint közhelyeken lelkiismeretesen óvakodnak az ennél ártalmasb ki-

fejezésektől a „szép nem irányában“ a minek természetesen, csak örülhetünk; nem örvendetes pedig annyiban, hogy a nyilatkozatból az tűnik ki, miszerint a nyilatkozattevők fejében még nem tisztultak ki teljesen a jogelvk iránti fogalmak, az a jogelv ugyanis, melyre támaszkodni látszanak, hogy t. i. „accessorium sequitur principale“ ez esetben teljesen hibásan van alkalmazva, mert itt az accessorium, t. i.: a „schlepp“ — mert egyebet nem lehet érteni — csak annyiban követi a különben általunk is udvariasan tisztelt „principale“ bájós természetét, amennyiben csakugyan utána megy, ha t. i. a principale sétálni méltóztatik: de különben, hogy az öltöny vagy schlepp identifikálható volna a „szép nemmel“ azt semmiféle codex tudunkkal nem állítja s nem állíthatja: annál fogva az öltönyre vagy schleppre mondott megjegyzés ép úgy nem sértheti a „szép nem iránti tiszteletet“ mint ahogy nem sérti az a jogásztalp, amely azon schleppet tánczközben ügyetlenül letiporja. Ez világos! Hogy tehát ifjú barátainkat sajnós fogalomzavarukból kisegéljük, ezennel tudtukra adjuk, hogy a nehézményezett „példány“ szó nem vonatkozott, nem is vonatkozhatott egyébre, mint az accessoriumra, vagyis magára azon corpus delictire, melyre a fényűzés tényálladéka hitelesen rábizonyult, u. m. a szoknyára, vagy — nehogy még ezt is sértésnek vegyék: — öltönyre; nem pedig az általunk ismeretlenül is tisztelt tulajdonosokra, amit egyébiránt már a szöveg nyomán is, csak olyan egyének nem akarnak belátni, akik mindenáron kötekedést kezdeni szándékoznak.

Ha ezek folytán a nyilatkozattevők még tovább is kötekedni hajlandók a szoknya érdekében: ám tegyék! mi ezen guszthusokban nem fogjuk zavarni.

Ami végre a nyilatkozat többi részét illeti: az magában hordja a cáfolatot. Nyilatkozók bevallják, hogy a közgyűlés határozata ellenére túlterjeszkedtek, és hogy deficit van és pedig, mint most már hitelesen értesültünk, nem sokkal kevesebb, mint amennyinek eleinte hirté jart, — s ez a lényeg. Azzal, hogy a hiányt sajátjukból fedezték, nem igen kérkedhetnek! Mulattak érte, tehát: quitt! Máskor ajándékozzák ezen összeget a jótékony alapnak, mulatás nélkül: akkor mi leszünk, kik égig magasztaljuk önöket. A „lelkiismeretlenség“ vádját önök maguk fogják magukra, mivel nyilatkozatukban arról szó sincs említve. Tehát még ferdíteni is tudnak! és mégis merészkednek másoknak alaptalan szemrehányásokat tenni! . . .

Olvasák el „Mumus“-nak a „Gy. K.“ idézett számában megjelent levelét s — szálljanak magukba!

A „Gy. L.“ újdonságirója.

Különben mi ez a jogászbál, ahoz a nagyszerű tánczvizalomhoz, melyről a következő tudósítást vet-tük: „Alulírott bizottság a „bécsi akad. magyar ol-vasó- és társas-kör“ javára Bécsben a „Gartenbau“ termekben 1879. január 30-án Szász-Koburg-Gotha Ágost herceg ő kir. fensége és Gróf Andrássy Gab-

rielle, Gróf Andrássy Katalin Exc., Gróf Apponyi Margit, Gróf Apponyi Paula, Gróf Apponyi Zsófia, Gróf Erdődy Ilona, Gróf Festetics Eugenie Exc., Gutmann Ida, Gróf Kinsky Gina, Bárány Kónigs-war-ter Karolina, Bárány Rosenzweig Amália, Gróf Széche-nyi Karolina, Gróf Teleki Jozefa, Gróf Vay Mária, Gróf Wenckheim Mária, Gróf Zichy Anna, Gróf Zichy Hermine védnöksége alatt magyar-bált rendez. A magyar bál-bizottság: Gróf Festetics Pál, elnök. Gróf Vay Olivér, alelnök. Pintér Gyula, jegyző. Bellaugh Zsigmond, aljegyző stb. Tánczra Berkes Lajos s egy bécsi híres katonai zenekar fog huzni. Ez utóbbi két új keringőt, melyek Württemberg gróf és Majláth József szerzeményei, fog előadni, míg Berkes Lajos a szünóra alatt a bécsiekkel ma-gyar népdalokat fog megösmertetni.“ Ez már oly „fényes“ táncmulatság lesz, minőt a birodalomban Bécsen is ide érve, aligha lehet többet látni. Itt elmondhatjuk, hogy legnagyobb elismeréssel visel-tünk azon magyar egylet lelkes tagjai iránt, akik egyletüket ily fényes nevek védnökségére érdemessé tudták tenni s akik a magyar nevet Bécs közepette ily fényesen és méltólag tudják képviselni!

A „győri jótékony nőegylet“ által f. hó 25-én rendezendő jelmezbál iránt oly mérvű érdeklődés mutatkozik, mely szerint méltán feltehetjük, hogy ez lesz a jelen farsang legérdekesebb s legnépesebb tánczvizalma, minél fogva figyelmeztetni bátorokodunk az ezen kitűnő vizalomban résztvenni szándékozókat, hogy belépti jegyeik beszerzése iránt idején gondos-kodni meg ne feledkezzenek.

Büvészeti előadások. St. Román tanár a ma-gasb hüvészet, valamint a komikus mimika köréből f. hó 22. s 23-án két előadást rendez a „Győri Lloyd“ nagy termében. St. Román tanár ur egyike a jelen kor kedveltebb hüvészeinek, eddigi fellépéseiről a lapok dicsérettel bírálókat hoztak, budapesti szerep-léséről úgy értesültünk, hogy ottani előadásait nagy közönség látogatta, programja érdekes és változa-tos, minél fogva úgy hisszük, hogy itteni mutatvá-nyai is élvezetes estéket fognak a n. é. közönségnek szerezni.

Helyreigazítás. Lapunk 6-ik számában tek. Ke-rényi Nándor főreáltanodai igazgató ur jubileumára vonatkozólag megemlíti, hogy az nem f. hó 18-ikán, hanem 27-ikén fog megtartatni. Az ünnepély d. é. 10^{1/2} óraker a reáltanoda rajztermében, a tanu-ló ifjuság mulatsága este 8 óraker a „Fehérhajó“ fogadóban leend. A részletesebb tudósítást jövő szá-munk hozandja.

Néhány nap óta közbeszéd tárgyát képezi Dr. P. Á. helybeli ügyvéd letartóztatása. Az okot külön-féleképen magyarázzák. Mi a sok bizonytalan hir terjesztése helyett bevárjuk az időt, midőn módunk-ban álland t. olvasóinknak hiteles adatokkal szol-gálni.

Kecskeméten a győri minta szerint alakult a koresolyázó-egylet olykép, hogy Szombathy István

a kecskeméti állami főreáltanoda tanára, ki Győrött tanulta a koresolyázást, a kecskeméti fiatal emberek által felszólítottatott ily egylet alakítására. A nevezett tanár ur azután irt Győrbe és elkérte az itteni egy-let alapszabályait, melynek mintájára a kecskeméti koresolyázó-egylet újév táján, egyelőre 25 taggal megalakult; de kezdetben a hölgyek nem merték magukat a koresolyázás tanulására elszánni, míg végre január 6-ikán az említett tanár ur kedves neje koresolyát kötött és megkezdte a tanulást. E naptól kezdődött a kecskeméti hölgyek koresolyázása, kiknek betanítására Szappanyos Sándor harmadéves joghallgató vállalkozott, és ezóta ő a jég gazdája és gondozója Kecskeméten, tanítását pedig mindig több és több hölgy veszi igénybe.

Torna-esarnok. Budán e napokban nyitattik meg az állandó téli torna-esarnok. Mi e hirre csak felsőhajtunk: mikor lesz nekünk is téli torna-esar-nokunk? Iskolába járó gyermekeinknek még mindég nélkülözniök kell az annyira — s télen inkább mint nyáron szükséges tornázást, s nekünk szülők-nek, folyvást aggódva kell szemlélnünk, hogy az iskolák trespert levogójában miként maradnak hátra, nem, — vagy nem csak a tudományban, hanem az egészséges testi fejlődésben, s miként készítik elő magukat, hogy nem a tudományok, hanem a „gümb-ör“ adeptusai legyenek. Ugy a humanismus, mint az újabb nevelészet igényei megkövetelnék, hogy különben jeles tanítváztaink e nagy hiányát ma-guk a tanítváztaink, a városi hatóság, legfőkép pedig a szülők vállaltva minél előbb eltávolítsák! S ennyi erővel mibe kerülne egy téli torna-esarnok felállí-tása?

Hivatalos értesítés. A nagyméltóságú m. kir. kereskedelmi miniszterium 1879. január 9-én kelt 621/X. sz. rendelete folytán a távirat díjegyek és díjgyes nyomtatványok használata 1879. év február utolsójával beszünttetetik, és f. é. márczius 1-től kezdve távirási díjak készpénzben fizetendők. E naptól kezdve távirat díjgyek, díjgyes nyom-tatványok vagy díjgyekkel ellátott táviratok nem fogadtatnak el többé, hanem azoknak netán kivánt beváltása czéljából 1879. augusztus végéig a Buda-pestben, Kassán, Kolozsvárott, Temesvárott és Zágráb-ban fennálló távirat kerületi pénztárak valamelyi-kéhez kell fordulni. 1879. szeptember 1-től novem-ber végéig a fenn megnevezett értékekkel csupán csak a budapesti országos táviratpénztárnál váltatnak be, ezen utóbbi határidőn túl pedig értékeket teljesen elvesztvén, többé sehoh sem fognak beváltatni.

Győri gőzfürdő apácza-utca 28. szám alatt.
Gőzfürdő nyitva reggel 7 óratól déli 1 óráig.
Kádfürdő „ „ 7 „ egész estig.

Meteorológiai jegyzetek.

Hó — nap	Hőmérő			Legsúlymért			Időjárás
	Reumar	6. 6.	12. 6.	6. 6.	12. 6.	9. 6.	
Január 18	+1	+2	+3	743	743	743	tiszta idő
„ 19	-1	+1	-0	743	743	744	borult
„ 20	0	+2	+3	742	741	743	—
„ 21	-8	-5	-11	743	742	743	tiszta idő

HIRDETÉSEK.

Cohn Móricz és Társa
GYŐRÖTT.
Ajánlja
dúsan felszerelt raktárát
mindennemű
báli czikkeiben,
női és férfi fehérneműekben,
valamint
KÉSZ FELÖLTŐIT
legjutányosabb árak mellett.

Nagy hüvészeti előadás, mimikai, phisiognomikai és zenészeti mutatványokkal, előadja:

ST. ROMAN

tanár,
osztrák-magyar, török, dán, svéd és orosz udvari művész.

Győrött a „LLOYD“-teremben
szerdán, 1879. január hó 22-én

a magasabb hüvészet, mimikai — szini — komikus be-mutatása a különféle népfajoknak nemzeti öltözetükben és arcbőrükkel — ugyszintén

HANGVERSENY

Paganini szerint acollhírfa-hangokkal.
(St. Roman eredeti találmánya.)

Nagyérdemű közönség!

Miután szerencsés valem Budapesten a Redoute-terem-ben 28 előadást tartani, azért batorkodom Győr és vi-déke nagyérdemű közönségének is becses figyelmét elő-adásaimra felhívni azon reményben, hogy művészetem már a hírlapokból is eléggé ismeretes.

Helyárak: Körszék 1 frt. 1-ső rendű hely 70 kr. Belépti jegy 50 kr. Karzatjegy 30 kr.

Jegyek előre válthatók Czéh Sándor papirkerese-désében és este a pénztárnál.

Holnap csütörtökön visszavonhatatlan utolsó előadás egészen új műsorozattal.

Kezdeté pont 7^{1/2} óraker.

